

\$ STACK \$

Wictor Öberg

Examensarbete 2020

Kandidatprogrammet Keramik & Glas

Konstfack University of Arts, Crafts and Design

Handledare: Michell Zethson, Jakob Solgren, Åsa Jungnelius, Mårten Medbo

”Material har liv. Det är inte bara något som passivt låter sig formas - material agerar och på egen hand.”

- Magnus Af Petersens
(Petersens & Klingborg, 2018)

“The point is that you can't be too greedy.”

- Donald Trump
(Trump & Schwartz, 1987)

"The problem with material already having been transformed into an object is that you no longer see the material, you see the object. So you are just there taking into account what it does rather than what it is."

- Max Lamb i samtal med Tim Ingold och Karianne Fogelberg
(Ingold, 2017)

”Mina pengar är den bästa vän jag någonsin haft.”

- Joakim Von Anka
(Ducktales: The Money Vanishes, 1987)

ABSTRACT

I've made my own currency, created my own wealth. This work is a metaphor for the acquisitiveness that rules and affect our time. I'm thinking about the capitalistic culture where wealth outweighs everything else. I see it as denial of true values. Money is an illusion that we as a society have let dictate the worlds distribution of rights, as well as its responsibilities. I want to create the same illusion of value, and through that, possibly have created something valuable.

The moment when the existing and non-existing blends together.

I see it as my mission to bend our conceptions of materiality. I almost exclusively use recycled materials in my practice, because I can. The materials are there, and I see them. This figuration of stacks, made of different materials trough different techniques, might give all materials equal worth and cancel out the hierarchy of values.

CITAT OM PENGAR / MATERIAL	2
ABSTRACT	3
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	4
BAKGRUND / BÖRJAN	5
KONTEXT	6-7
TIDIGARE VERK	8
AVGRÄNSNING	9
KORT OM PENGAR	10
HUR / PROCESS, DEL 1	11-13
TANKAR, DEL 1	14
MATERIALLISTA	15
GRAFISKA PROFILER	16
HUR / PROCESS, DEL 2	17-19
TANKAR, DEL 2	20
RESULTAT	21-23
REFLEKTION	24-25
KÄLLOR	26-27

BAKGRUND / BÖRJAN

Jag har, precis som många andra, en stark ambivalens inför pengar. Jag dras till det lika mycket som jag försöker förneka det. Det verkar vara mänskligt att dras till rikedom och saker som glimrar, och även samlandet av rikedom som följer tycks vara en del av vår mänsklighet. Jag tänker på den stora mängden pengar som inte används. Som "ligger och skräpar". Guld, smycken, klockor, sedlar och dylikt ligger på hög i sparkonton, bankvalv och diverse skattgömmor. Är det verkligen skattgömmor eller är det kanske bara soprum med högre säkerhet? Det beror väl på hur man ser på det. Om det ska ligga där tills det ruttnat är det kanske bara en dyr kompost. Jag tänker på den kapitalistiska kultur där rikedom väger tyngre än något annat. Jag ser det som en förnekelse av sanna värden. Något som kanske starkast illustreras på individnivå av valet mellan karriär eller familj. Värdet av pengar är en illusion vi tillsammans som samhälle, har låtit diktera världens fördelning av rättigheter och skyldigheter. Är det värt det? Jag vill i det här arbetet skapa en illusion av värde och därigenom eventuellt i slutändan skapat något värdefullt. Jag vill att min gestaltning ska fungera som en metafor för ha-begäret som styr och drabbar vår samtid. Jag vill skapa något där alla material får samma värde och värde-hierakin slås ut. Jag vill producera mina egna pengar och skapa min egen rikedom. Därigenom vill jag peka på det relativa i materiella värden.

"Metafor är ett sätt att uttrycka sig som innebär att jag använder ett bildligt uttryck för att säga något"

(Nationalencyklopedin: Metafor).

"Metaforer och allegorier bör ingalunda med ord förklaras. De ska bara sväljas som de är"

(Murakami & Emond, 2017)

KONTEXT

Många känner nog till historierna om hur människor köpte nån limpa för en skottkärra med pengar eller använde pengarna som brasmaterial under hyperinflationen i Weimarrepubliken 1922-1923, då inflationen var äkta och pengapapper till och med användes som arts and craft-material (Arbuckle, 2016). Färre känner kanske till historien om när "50 cent", eller Curtis Jackson, 2016, under ett konkursärende i domstol, erkände att han använt låtsaspengar för att skryta på Instagram. Han sa då: "Since the explosion of social media, I have maintained a strong social media presence that is consistent with the public persona of '50 Cent,'" (Engel Bromwich, 2016). Inflationen i det här fallet, har eventuellt drabbat 50 cent's ego och lett till en grov överskattning av hans egen akuta nödvändighet som influencer, alltså någon som påverkar en stor andel människors uppfattning av verkligheten. Jag skulle vilja argumentera för att 50 cent har humor. Groucho Marx's citat är klassiskt: "Humor is reason gone mad". Bilden av överflödet är självklart galenskap. Jag vill också argumentera för att den imaginära värdeskillningen som sker när Curtis Jackson låtsas vara 50 cent på heltid och uppvisar en förädlad bild av sin vardag, kan påverka åskådarens uppfattning av pengarnas värde. I förlängningen blir pengar mindre värda ur ett socialt perspektiv, även om den officiella inflationsnivån är orörd. Bilden av pengar blir mindre värd. Rikedom som rättighet tas till slut för givet. Ögonblicket då det existerande och det icke-existerande blandas samman.

Ovan: Tyska barn pysslar med "värdelöst" pengapapper

Nedan: 50 cent's Instagram-inlägg med falska sedlar.

Pengar är nog det mest problematiska ämne jag kan komma på. Kanske en grundförutsättning för att vårt samhälle ska fungera, men samtidigt det som skapar tydligast grogrund för utanförskap, hat, ångest, girighet och som jag därför ibland ser som den största boven i det drama som tycks vara vår existens. Det är något som berör samtliga delar av våra liv och har sen dess påfund varit det som format vår värld, genom dess överflöd, avsaknad eller allt däremellan. Jag ska därför gestalta pengar. Sedelbuntar av alla möjliga olika material, tillverkade genom alla möjliga tekniker.

Syftet är att undersöka om det går att lura ögonen till att värdera alla delar av gestaltningen, och därigenom alla material, lika högt. Jag ser det eventuellt som mitt uppdrag att böja lite på de föreställningar vi har om material. Allt jag gör är experiment i sätt att skapa en moraliskt och etiskt hållbar praktik som konstnär och konsthantverkare. Jag förstår det kanske bättre än jag kan förklara. Därför vill jag försöka gestalta det, och samtidigt fortsätta utforska nya material och lära känna dem. Jag kallar det "att umgås" med ett material, i en strävan efter att bli mer materialempatisk.

I flera asiatiska kulturer, främst den japanska, har material en annan betydelse, som förmedlande länk mellan vardagskultur och högtstående konst. I just den kulturella traditionen har materialet en egen kommunikativ funktion, ett eget språk. Samtal förs. Det resulterar i ett värdesättande av enklare, oansenliga material och det har förmodligen bidragit till en estetisk uppvärdering av material även i andra kulturer. Det är iallafall något som fästs sig i mig.

I dokumentären *Generation Wealth* visar regissören Laura Greenfield upp en del av ett USA som fått tydliga problem i och med att image går att köpa. Och självklart kan du låna pengarna för det göra det. Jag kommer återkomma till lånade pengar lite senare i denna text. I dokumentären intervjuar Greenfield den Pulitzer-pristagande journalisten Chris Hedges som säger ungefär: "Det är lite som Roms undergång. Pyramiderna byggdes när det gick utför för Egypten, och det är vad som alltid händer. Samhällen når sitt högsta välstånd i det ögonblick då de står inför döden" (*Generation Wealth*, 2018). Det här citatet återkommer jag ofta till, och det är något som är oerhört dystopiskt med att se på vår nutida kultur med de orden i bakhuvudet.

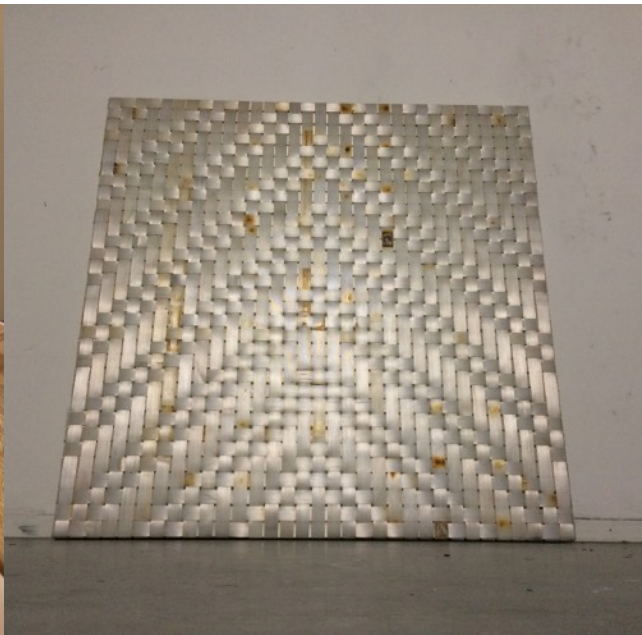
Det går inte att förneka den ultra-dekadens som förekommer och ur väldigt många individers perspektiv, lever vi redan i den framtida dystopin vi varit så rädda för. Domedagskänslan infinner sig när jag inser att jag tittar på ett samhälle i förfall. När man dokumenterar effekten av populärkultur, känns den nästan som luften vi andas. Den finns överallt så det är svårt att faktiskt se den. I mitt arbete, precis som Laura Greenfield gör i sitt arbete, tittar jag gärna på det extrema för att förstå det konventionella.

TIDIGARE VERK

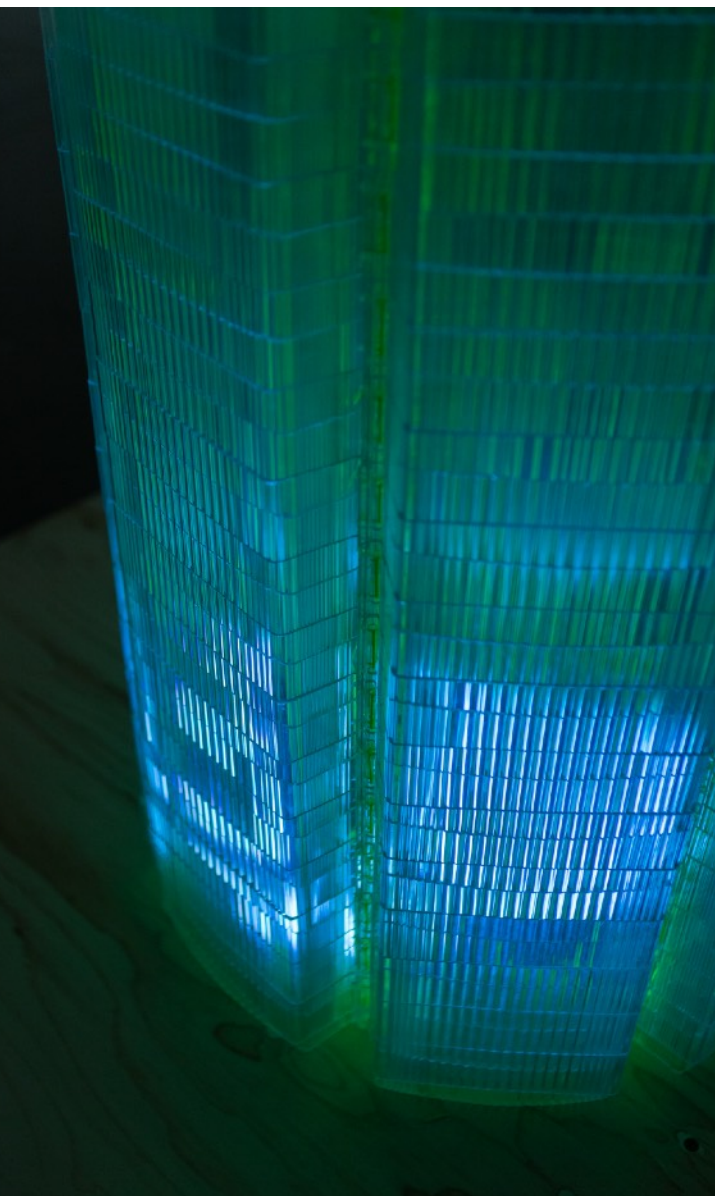
NOMAD, 100% funnet material från ett industriområde i Sthlm (2018)

SMUTS, 120*120 cm väv (2018)

SKRÄP, Ljusinstallation av lampkåpor (2019)

MJÅRT, 70*40 cm Coca-Colafaskor (2019)

FAKES, Gipsbord i träimitation, fejkade föremål av olika material (2019)

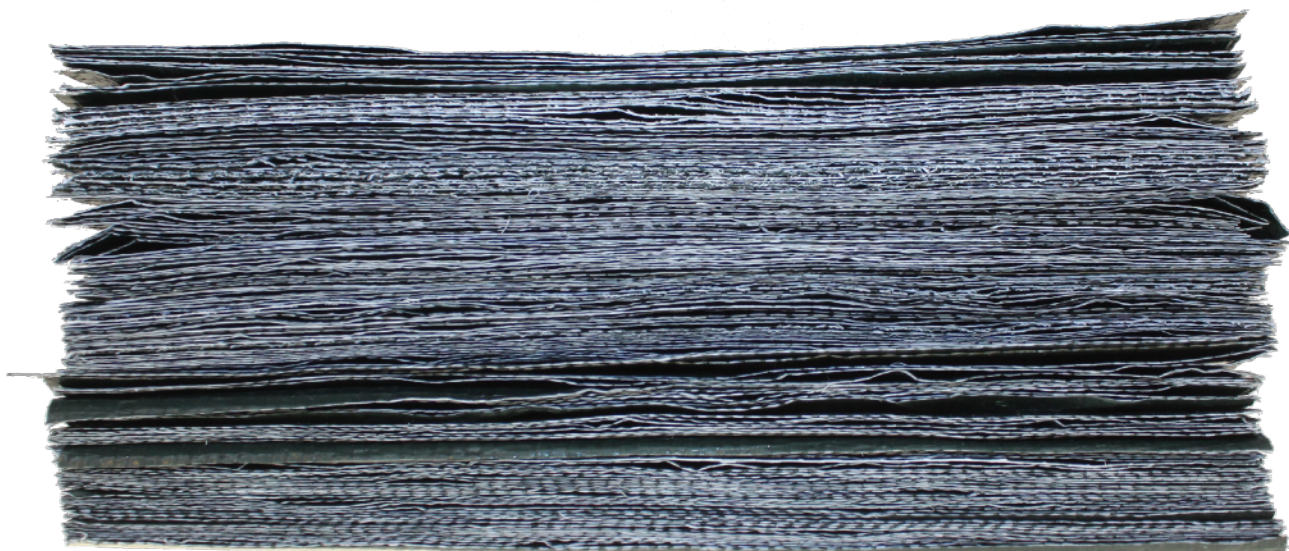
AVGRÄNSNING

Jag tror det växer ett slags mossa på saker som anses förbrukade, som hamnat i periferin. Eller är det ett fint damm som lägger sig på det bortglömda? Oavsett vad, verkar det täcka dessa saker som en osynlig hinna, som hindrar oss från att se det värde material har utöver det som redan belysts. Material lämnas åt sitt öde. Bränns eller stoppas i jorden, precis som vi människor. Men de flesta material som idag produceras har längre livslängd än oss människor, och är värda att rädda och ta vara på. Jag använder nästan uteslutande återvunna material i min praktik, för att jag kan. För att de materialen finns, och jag ser dem. Min process fullkomligen skriker hållbarhet, och det kan framstå som paradoxalt, men jag vill inte tjata om hållbarhet trots att det är viktigt. Jag vet nämligen inte vad jag kan tillföra diskussionen. Jag har eventuellt rötter i tidigare grenar av konsten (arte povera, pop-konst etc.) men jag arbetar och är verksam i en tid med andra förutsättningar. Vikten av hållbarhet är enligt mig, år 2020, underförstådd och bör vara en självklarhet i alla praktiker, därför väljer jag att lägga fokus på annat, medan jag som konsthantverkare och konstnär, i min process ÄR hållbar.

Syftet är kanske att ifrågasätta den förändrade synen på materialitet till följd av den produktionstekniska utvecklingen under de senaste decennierna, genom en kritisk utforskning av det traditionella materialbegreppet.

KORT OM PENGAR

Finansvärldens så kallade "Big Bang", dvs 80-talets finansiella avreglering av den amerikanska finansmarknaden (Sherman, 2009), ledde till friare förutsättningar för banker att skapa pengar genom att låna ut dem, och därigenom göra större vinster. Det är nämligen så att banker skapar pengar vid varje lån, det är inte pengar från ett bankvalv utan helt nya pengar. De nya pengar du lånar omvandlas till tillgångar för banken och om du inte kan betala dem, utmäts dina andra egendomar för att motsvara samma värde. Detta ledde i förlängningen till finanskrisen 2007-2008. Många miljoner människor förlorade sina jobb och hem och det är fortfarande många miljoner människor som lider i efterdyningarna från krisen som skedde för över ett decennium sen (Lee, 2020). En studie säger att över 10 000 självmord går att knyta till krisen (Haiken, 2020). Men det är långt från utagerat. Det blir faktiskt bara värre. Nu för tiden bygger det finansiella systemet på handel med hjälp av så kallad symbolisk artificiell intelligens, dvs. algoritmer. Algoritmer är i grunden problematiska av den enkla anledningen att de kan göra fel, och då kan det bli i princip hur fel som helst. Det finns ett förtroende för algoritmer som baseras på ignorans och allmänt ovetande. Samma sak gäller för den finansiella marknaden. Det är svårt att se finansvärlden som en del av vårt demokratiska samhälle, när systemet är byggt för att vara så svårt att förstå som möjligt. Tecknen är desamma nu som för 10 år sedan. En finanssektor vars riktning helt saknar koppling till den "riktiga" ekonomin, och som växer explosionsartat. Det här betyder att nästa kris är annalkande, och är i princip omöjlig att undvika. Det kanske faktiskt pågår i skrivandets stund. Mellan perioden 24-28 februari 2020, drabbades finansvärlden av uppenbar Corona-panik. Det intressanta med den veckan var att i princip allt föll. Olja föll med -14%, S&P500-indexet (SPX) i USA föll med nästan -12% och OMXS30 här i Sverige föll med ca -11%. Alternativa tillgångar som Bitcoin föll med -11% och även Guld föll med nästan -4%. Det enda som egentligen inte föll var Cash. Att ha likvida medel på kontot var alltså fortfarande lika mycket värt en vecka senare (Gustafsson, 2020).

HUR / PROCESS, DEL 1

Jag ser min process som en sorts postmodern alkemi. Men jag vet ju egentligen inget om alkemi. Jag är egentligen kanske bara intresserad av själva konceptet av förädling av något, men för allas vinning. Den klassiska bilden av alkemi, är enligt mig ett förlegat koncept. Guld till exempel, är en djupt problematisk ädelmetall som kanske bara bör premieras för dess konduktivitet. Glitter finns överallt.

Jag ser också min process delvis som ett slags arkeologi, där jag gräver ut saker och försöker maximera dess potential och upptäcka så mycket jag kan, för att sen exponera det i mitt arbete. Jag är väldigt intresserad av koncepten äkta och falskt. Det mesta jag gör har visat sig handla om förädling och att skifta värden genom att till exempel manipulera funnet, bortkastat material som anses förbrukat. Jag vill fortsätta mitt "alkemiska" experimenterande med förädling av funna material. Jag vill undersöka det subjektiva och objektiva värdet av saker och material.

Det ska ske genom att jag använder mig av de samlade erfarenheterna och kunskaperna jag har inom materialitet, där mitt eget värderande möter det som anses objektivt värdefullt. Detta genom att t.ex. förädla de all dagliga material vi ständigt tar för givet, saker som i sin slumpmässighet kräver ett konceptuellt tankesätt och en väl utarbetad arbetsmetod för att återanvändas och få liv igen, en till chans. Jag vill använda mig av mitt personliga sätt att se på värde, med hjälp av humor, ett förutsättningslöst experimenterande med material, samt ett kritiskt ifrågasättande och undersökande av nuvarande normer om värde.

Som konsthantverkare och konstnär, vars inriktning till viss del är traditionsstyrd, tror jag det är lätt att fastna i materiella begränsningar baserat på de klassiska värdestrukturer som material är behäftade med, som en del av vårt mänskliga sammanhang. Jag tror också att konsthantverkare har en möjlighet att påverka materiella trender. Samma sak gäller de som verkar inom en mer renodlad design-, konst- eller hantverkskontext. Vad du än gör, borde ett effektivt återanvändande av resurser vara en grundsten i din process. Vad vi än skapar är en materiell nyfikenhet och ett materialempatisk förhållningssätt kanske det enda sättet att göra vårt "skrå" moraliskt hållbart och etiskt försvarbart. Det bör väl vara något att sträva efter? Det här är lätt att se som en stor fråga, med ett svar. Men sanningen är att det är flera, mindre problem som också har olika lösningar.

”Jag visste ännu inte vad det konkret skulle komma att bli för typ av bild. Men jag hade kommit underfund med *hur jag skulle börja måla den.*” Det hade dykt upp en idé i mitt huvud om vilken färg jag först skulle måla med på den vita duken, vilken pensel jag skulle använda och i vilken riktning jag skulle dra strecken, och den idén hade fått fäste och efter hand formats till en verklighet inom mig. Jag älskade den processen.”

(Murakami & Emond, 2017)

Jag påbörjar min process med ett initialt samlande, ett arkiverande av möjliga material att använda för min gestaltning. Jag letar efter gröna material. Gröna i dubbel bemärkelse, dvs. material att återvinna, men som samtidigt faktiskt är färgade gröna. Jag kommer att experimentera med de material jag spontant stöter på, men även mer klassiska konsthantverkliga råmaterial. Ju fler material representerade, desto bättre. Returglas, pressening, träskivor, pigment, plåt, akrylplast, tyg, papper, plastfickor, hårdgips, keramik, bullseyeglas, cernitlera osv. osv. osv...

De materialen beskärs, gjuts eller formas sedan till sedlar eller sedelbuntar, genom passande tekniker. Buntarna binds ihop till större enheter, eller "stacks", med hjälp av banderoller. Buntarna lägger jag sedan på hög för att skapa illusionen av rikedom. Pengar på hög. Ett slapt förhållande till det imaginära värdet. Genom att rendera alla olika material i samma dimensioner och stapla på varandra, gör jag det kanske möjligt för varje material att få samma värde. Är en stack alltid en stack? Jag vet redan här att pengarna ska visas på en lastpall, det passar väldigt bra som podium för just detta verk och är en väldigt tillgänglig produkt. Det klarar i mina fingrar, jag vill göra en gipsrendering av en pall. Fejka även den. Det skulle spela som ett sorts artist's joke och ge den uppmärksamme åskådaren en bonus när den inser att hela gestaltningen, inklusive podiet, är illusioner vars existensberättigande finns i att lura ögonen. Den som tittar, den ser.

TANKAR, DEL 1

Det objektiva står inte nödvändigtvis i överläge gentemot det subjektiva. Det är tyvärr inte så att fakta automatiskt dödar villfarelser. Sanningen gör sig inte alltid av med illusionen.

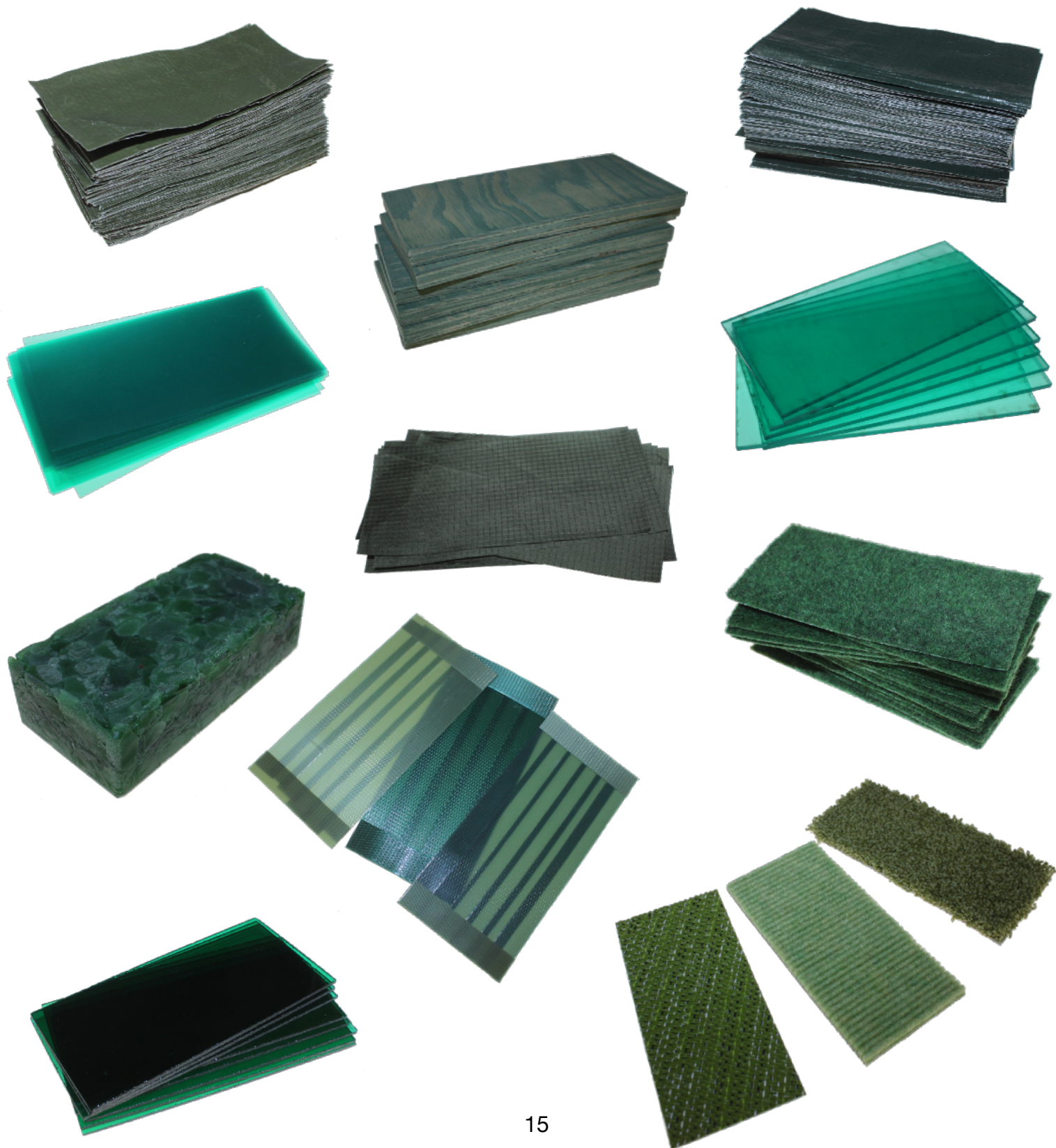
Vi har själva satt oss i den kapitalistiska båten. Den, precis som alla andra båtar, kommer till slut sjunka. Hålen är många och det är svårt för ett såll att flyta på vatten.

Pengar är kanske inte oftast gröna, men mycket av min inspiration hämtas från den tecknade världen, i förlängningen från USA. Och där anses pengar vara gröna.

Eftersom pengar inte existerar i någon slags ändlig mängd, går det alltid att skapa mer...

MATERIALLISTA

De material som jag använt i experiment för att gestalta sedlar eller sedelbuntar är: Presenningar, akrylplast, planglas, bullseyeglas, ölfaskor, champagneflaskor, fanér, MDF, plywood, gips, mattprover, packskum, plast i 3D-penna, golvfoam, plastfickor, papper, tyger, buntband, fejkgräsmatta och keramik.

GRAFISKA PROFILER

De grafiska profilerna som ska pryda vissa av sedlarna, är renderingar av de tecknade sedlar som förekommer i serietidningar och liknande. Jag tror jag dras mot den tecknade världen eftersom den är förenklad och tydlig. Grafiken ska appliceras i olika medium genom olika tekniker, men utgå ifrån samma design. Den designen är baserad på ett av mina egna tidigare verk, en (130*60 cm) sedel i pressening. Banderollerna skrivs ut på hittat fotopapper.

Illustration av banderoll

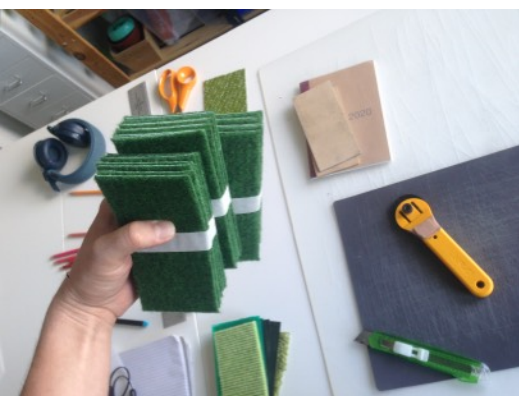
Ovan: Tidigare arbete, här med tillhörande cigarett gjord av yogamatta (2019)

Nedan: Tester på lasergraverade material.

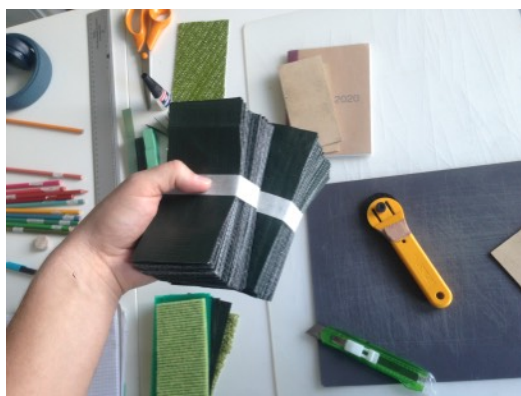

HUR / PROCESS, DEL 2

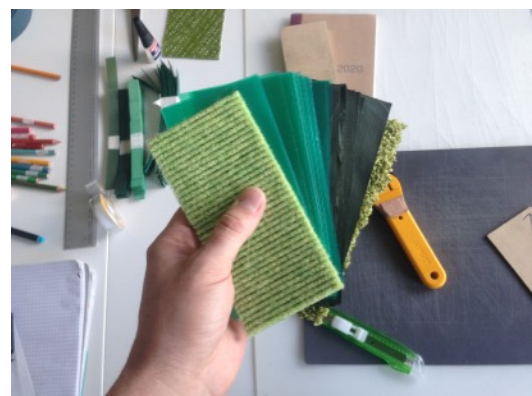
Jag bestämmer mig för att hantera de tunna materialen först. De material som förvandlas till stora mängder individuella sedlar. Det är den mest tidskrävande delen av processen eftersom jag måste göra så väldigt många av varje material för att komma upp i någon slags orimlig mängd. Samtidigt behandlar jag de material som bara kommer räcka till en liten mängd sedlar. Det visar sig vara en välbalanserad blandning av uppgifter, som avlöser varandra på ett effektivt sätt, så jag orkar hålla igång arbetet. Detta arbete gör jag med fördel till stor del hemma, p.g.a. den tillfälliga nedstängningen av Konstfack i "Corona-tider". Jag behöver bara en mall, skärmatta, rullkniv och lim. Materialen jag umgås med är bland annat presenning, fejkgräs, tyger, plastfickor, papper, buntband, mattprover osv. Vi har rätt enformiga samtal.

Fejkgräsmatta

Presenning

Mattprover, tyg & plastfickor

Väl tillbaka till skolan igen fokuserar jag på att göra sedelbuntar i andra material. Material som kräver tillgång till verkstäder. Jag umgås med plywoodstumpar, plexiglas, gips, keramik och glas. De är alla mina gamla bekanta, så vi kommunicerar liksom friare.

Plywood, negativt spraymålad

Presenning & vinyl

Plywood, positivt spraymålad

Plywooden betsas, plexiglasen laserskärs och graveras. Jag plottar ut mallar för det grafiska trycket på vit vinyl. Gipsen färgas in med kromoxid, gjuts och lasergraveras. Positiv och negativ gravyr. De blir så fina. Gipsbuntarna är nog mina favoriter i hela högen.

Keramiken är mer krävande att prata med, det vet de flesta som försökt lära känna lera. Det krävs ett stort tålamod och försiktiga händer. Detaljerna är viktiga. Jag har umgåtts med lera tidigare och vi trivs tillsammans, så våra samtal är alltid utvecklande. Den här gången möts vi först vid kavelbordet. Jag använder sen en lasergraverad MDF-skiva som mall för reliefen och skär till buntar, 11% större än originalet. Vissa av buntarna slår sig, men det är okej. Leran verkar krympa precis lagom mycket. I skrivandets stund torkar den och ska in i en skröjugn. Vem vet vad som kan hända där inne? Leran måste få röra sig som den vill, annars spricker den som bekant. Det har vi kanske gemensamt. Vidare skär jag gröna plan- och bullseyeglas i sedelstorlek och gjuter returglas. Jag applicerar vinylmallarna på olika material och experimenterade med sprayfärg, akrylfärg, pennor och blästring för att fästa illustrationen.

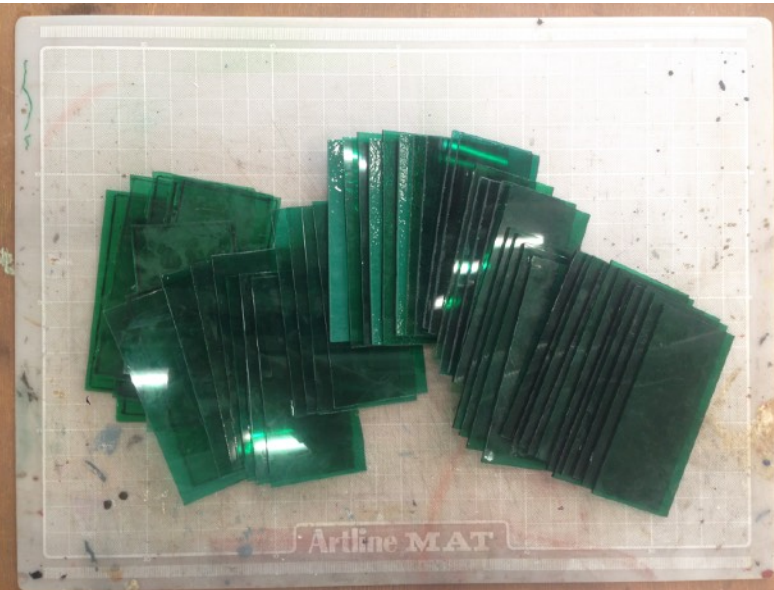
Lasergraverade gipsbuntar

Keramikbuntar

Returglas-gjutning

Skurna planglas

Det börjar bli dags att sätta ihop delarna för att närma mig den slutgiltiga gestaltningen. Jag pusslar och staplar. Överväger de sista valen. Behövs banderoller? Jag tror det, men kanske inte så många som jag trodde. Jag testar med tejp.

Jag har velat belysa det här problemet inifrån. Kärnan i högen är därför en låda gjort av transparent akryl med den gröna skyddsfilmen kvar. Jag använder allt oftare ljus inifrån mina installationer, mest för att det skapar intressanta möten med materialen. Jag märker dessutom lustiga likheter mellan oss människor och t.ex. malar, och det har blivit tydligt för mig att vi ofta dras till ljus, om ljuset används rätt.

Jag börjar bli nöjd med kombinationen av material och färg. Själva högen är i stort sett färdig, och jag sänker blicken till pallen jag använt under hela processen. Tanken från början var att göra en rendering av en lastpall i gips, men ibland får idéer helt enkelt väljas bort. Det känns helt okej men jag undrar ärligt talat om jag kommer kunna acceptera verket som "färdigt" utan den delen. Det kommer visa sig.

TANKAR, DEL 2

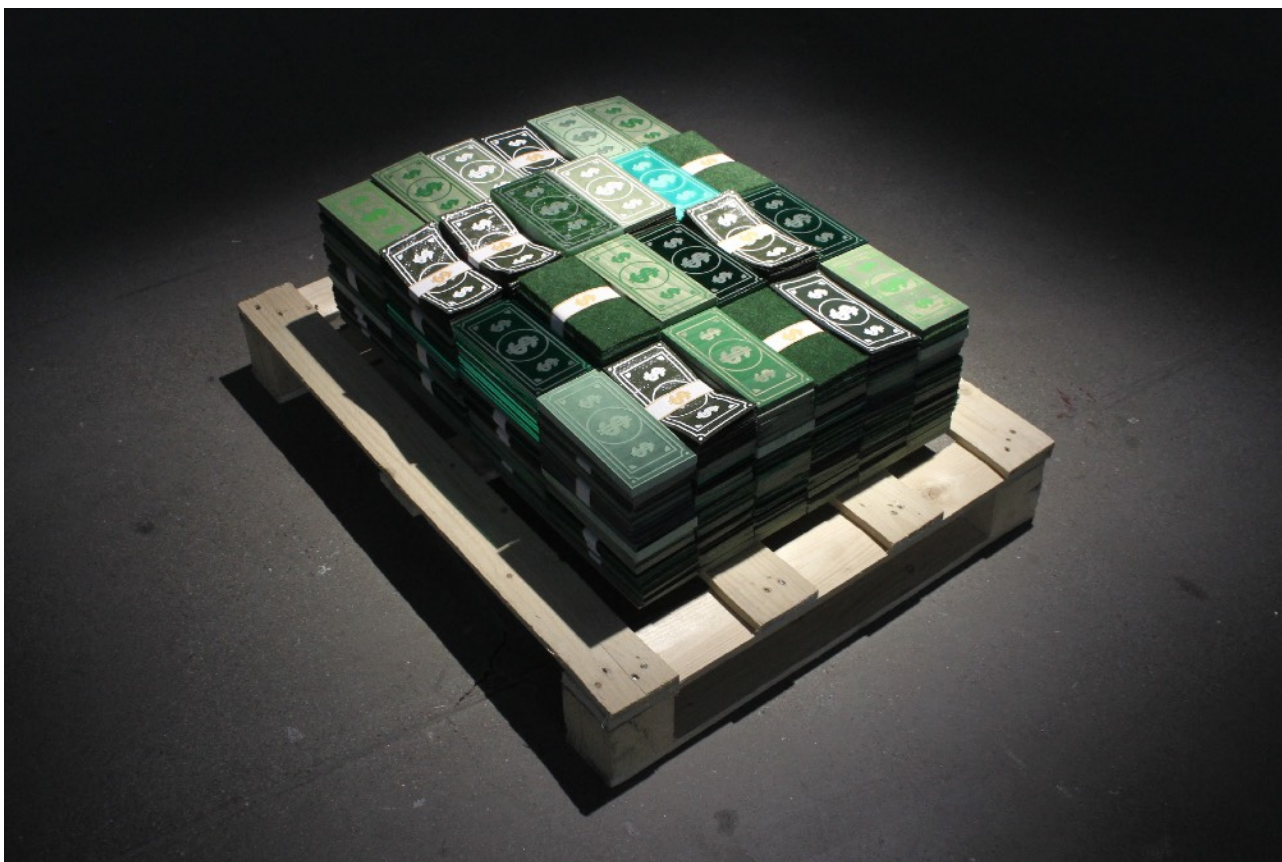
För mig är det riktiga målet, själva skapandet.
Superplattityd, jag vet, men det är en fortsatt påminnelse om
hur fantastisk verkligheten är, som låter oss skulptera vår
egen sanning, på ganska spektakulära sätt.

Spoiler: Det lär bli en gipspall...

(Så länge eventuellt hårdare Corona-åtgärder inte stryker min access till skolan...)

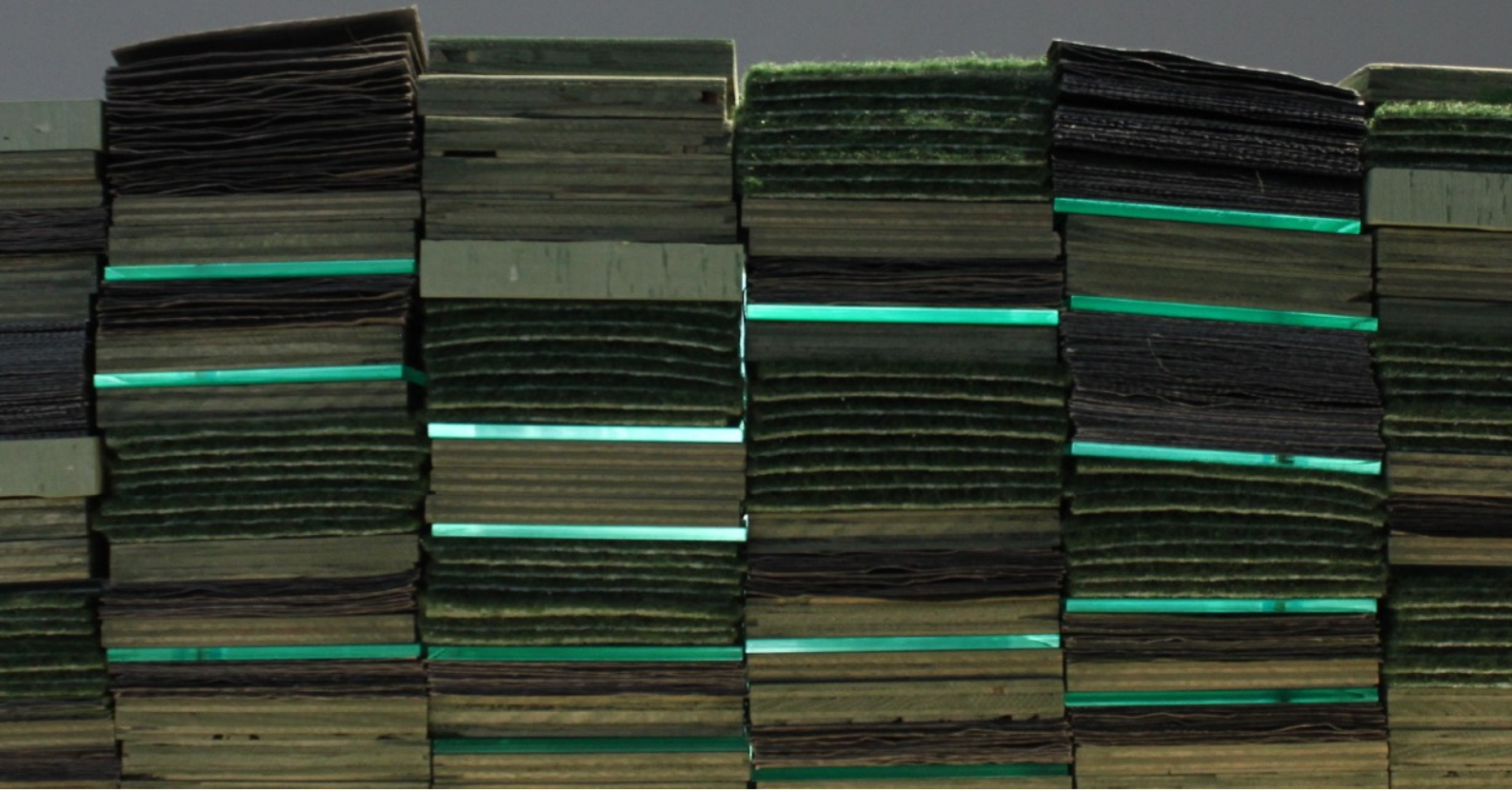
Sanningen är väl att det är svårt att förutspå
vilken påverkan något kommer få. Vad något
är, förblir plastiskt och något som rör sig i
takt med dess olika betraktare.

RESULTAT

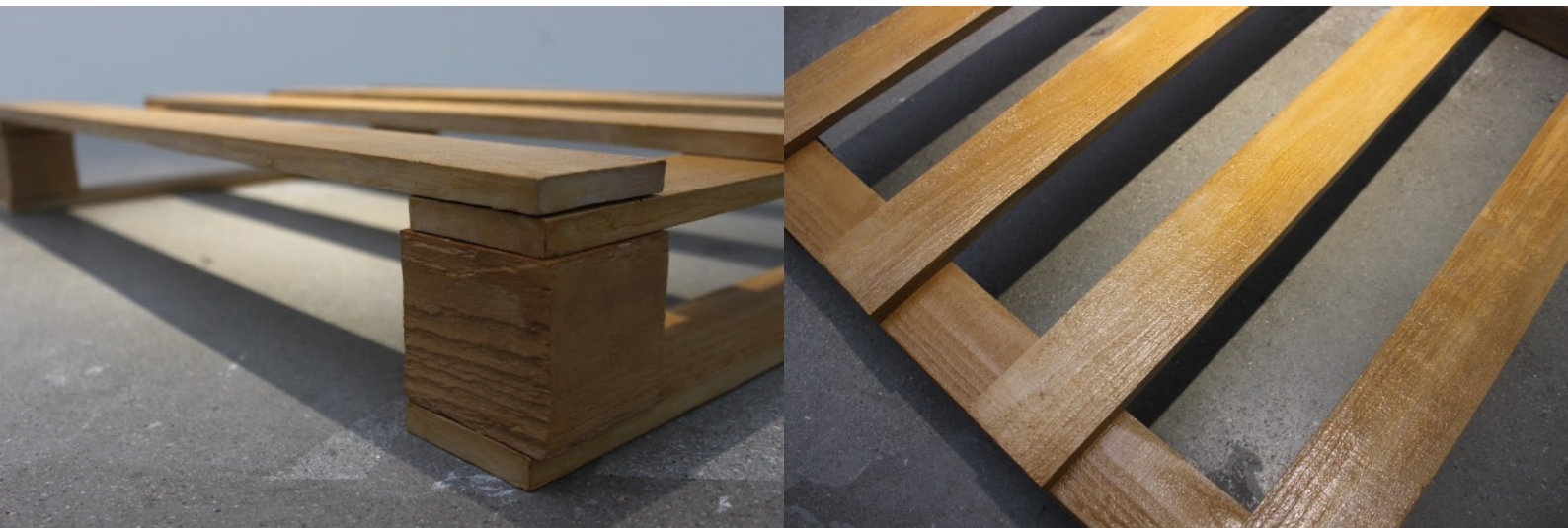
Är verket klart nu? Jag hörde Ernst Billgren säga, i nån karantäninspirerad live-sändning på SVT för några dagar sen: "När är en målning klar? När är ett förråd färdigstädad? Det är en oändlig pågående process, både städning av förråd och måleri". Det är nog applicerbart även här. Jag kan omstrukturera högarna fritt, byta ut material, lägga till, ta bort. Lägga dem huller om buller eller sortera dem. Jag kanske kan skapa ett litet stacks-kartotek. Jag vill ju fortfarande göra en egen lastpall, keramikbuntarna ska glaseras. Undersökandet fortsätter alltså, lite till. Men, det jag ser framför mig just nu, dras jag till. Jag är ju människa. Den här gestaltningen svävar mellan komedi och tragedi och som metafor, tycker jag den gör sitt jobb. Frågan är om jag lyckats skapa något värdefullt? Svaret kommer nog variera beroende på vem du frågar. Kan jag spendera dem i vardagliga situationer? Byta dem mot saker, hyra, mat, t.o.m. eventuellt mot riktiga pengar? Inte som förfalskningar utan som värdepapper för byteshandel. I samma anda som J.S.G. Boggs, en annan konstnär som i sin praktik ifrågasatte pengars värde genom att idka byteshandel med sina handtecknade sedlar (Quito, 2015). Oavsett, måste jag nu se till att få användning av mina pengar, så de inte bara ligger och skräpar på hög.

REFLEKTION

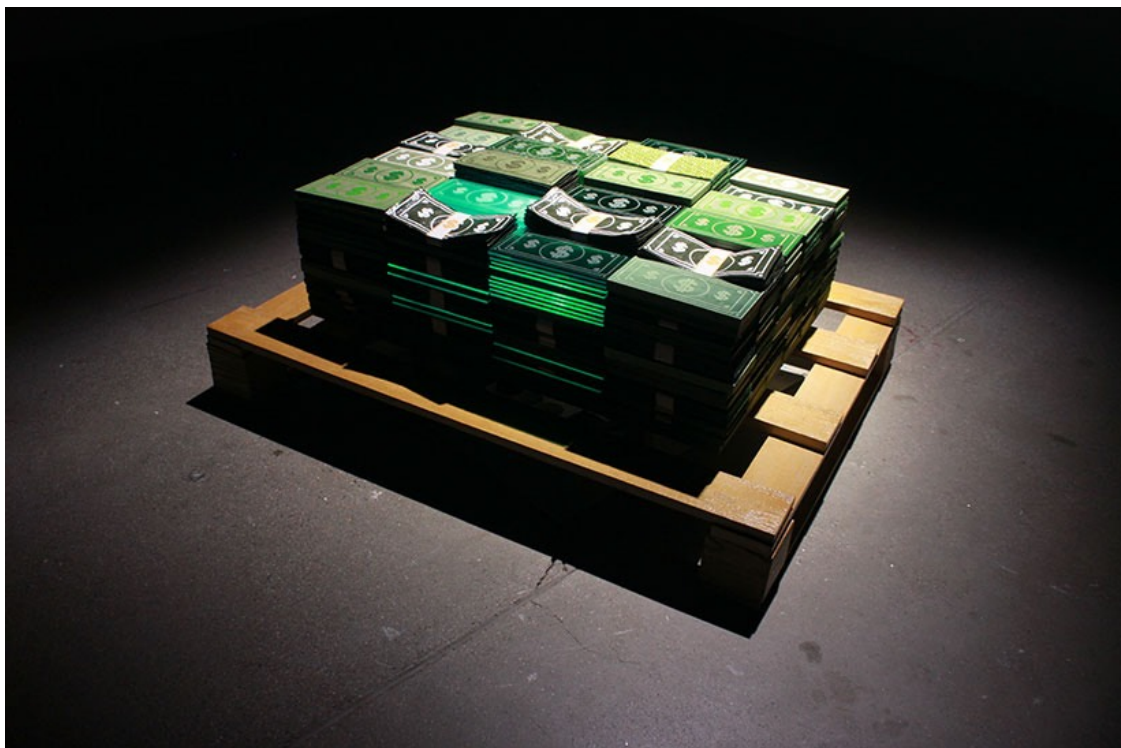
För det första: Ja, det blev såklart en gipspall! Jag inbillar mig tala gips flytande så processen var relativt odramatisk och resultat blev bra direkt. Tillräckligt bra träimitation för att lura de flesta vid en först anblick. Jag bytte pall i gestaltningen och kände att allt föll på plats, det förenklade, tecknade formspråket kunde läsas genom hela installationen, och även podiet fick mening, om än i det tysta. Allt blev på låtsas men kändes rätt. Jag vet inte varför en lögn så lätt accepteras som sanning. Tittar vi noga är det uppenbart att något inte stämmer, men våra blickar dras åt annat håll, vårt intresse är upptaget. Vi kanske undersöker och gräver mindre i de saker vi anser självklara och missar mycket på grund av det.

Jag har en känsla av att de här sedlarna och just den här sortens träimitation är något jag kommer återkomma till i framtiden. Träimitationen är som sagt något jag använt mig av tidigare och det har lyckats förmedla det jag vill, där vill jag upptäcka hur långt jag kan ta det. Sedlarna har jag sorterat och packat ner i väntan på nästa kontext, och under sorteringen dök det upp mycket tankar om andra användningsområden av det multipla.

Det här blev slutresultatet, den här gången. Men jag återkommer till tankar om att det här verket är otroligt dynamiskt och går egentligen att presentera på vilket sätt som helst. Jag experimenterar redan med andra sätt att presentera det här verket, och det finns såklart fördelar i tankar om förenkling. Jag kanske vill skala av ännu mer, sätta i nya kontexter. Ska jag låta pallen stå för sig själv som ett verk i sig? Jag dras mot att släcka lampan. Ju mer jag experimenterar, desto mer förefaller det omkringliggande som kryckor. Det här projektet har handlat om materiell nyfikenhet och värde. Det är vad som lämnas kvar om jag tar bort pallen och lampan, och det känns därför mer kärnfullt och rakt till poängen. Det är kanske av den anledningen som konceptet känns tydligt skapat ur sin tid men ändå tidlöst, eftersom det har relevans så länge pengar och förbrukningsproblematik existerar, och tyvärr känns det väl inte som att de är på väg någonstans så väldigt snart? Den känslan måste ändras!

Det här har varit ett väldigt intressant projekt att genomföra. Tidsplaneringen har fungerat väl och det har varit roligt. Det har öppnat många dörrar till framtida projekt och redan skapat flera intressanta samtal om perception, värde och konst/konsthantverk rent allmänt. När verket stod uppe tog jag chansen och filmade en slags promotionvideo för verket. Ett flöde av ett antal av gestaltningens och arbetets populärkulturella inspirationer, inklippta mellan rent dokumenterande filmsekvenser av själva verket. Det blev en satiriskt laddad, ganska larvig video som jag tycker knöt ihop påsen fint i sin enkelhet. Jag blev faktiskt kontaktad av ett antal andra studenter på min institution som hade känt sig inspirerade av mitt verk såväl som min uppsats och även av den tillhörande videon, vilket såklart gör mig väldigt glad och gör verket och arbetet ännu mer värdefullt i mina ögon.

KÄLLOR:

Video:

Clark, S. 1987. *Ducktales: The Money Vanishes*. Glendale: Walt Disney Television.

Greenfield, L. 2018. *Generation Wealth*. Hollywood: Evergreen Pictures.

Hemsidor:

Nationalencyklopedin: Metafor.

<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/metafor>

(hämtad 2020-02-28)

Artiklar och bloggar:

Arbuckle, A. 2016. "When hyperinflation drove Germans to use money as kindling." *Mashable*.

<https://mashable.com/2016/07/27/german-hyperinflation/?europe=true>

(hämtad 2020-02-16)

Engel Bromwich, J. 2016 "50 Cent Tells Bankruptcy Court Piles of Cash in Photos Were Fake." *New York Times*.

<https://www.nytimes.com/2016/03/11/nyregion/50-cent-bankruptcy-fake-cash-money-bills.html>

(hämtad 2020-02-16)

Gustafsson, A. 2020. "Så Påverkar Corona Börsen (Covid-19)" *Nordnetbloggen*.

<https://blogg.nordnet.se/corona/>

(hämtad 2020-03-24)

Haiken, M. 2020. "More Than 10,000 Suicides Tied To Economic Crisis, Study Says." *Forbes*.

<https://www.forbes.com/sites/melaniehaiken/2014/06/12/more-than-10000-suicides-tied-to-economic-crisis-study-says/#257e494b7ae2>

(hämtad 2020-03-24)

Lee, S. 2020. "Evidence For The 2008 Economic Crisis Exacerbating Depression In Hong Kong." *Science Direct*

<https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0165032710002855>

(hämtad 2020-03-24)

Quito, A. 2015. "When is a fake \$500 bill worth \$15,000? When it's art." *Quartz*.

<https://qz.com/559738/when-is-a-fake-500-bill-worth-15000-when-its-art/>

(hämtad 2020-04-07)

Böcker, E-böcker och publikationer:

Ingold, T. 2017. *Knowing From the Inside*. Aberdeen: University of Aberdeen.

<https://knowingfromtheinside.org/files/correspondences.pdf>

(hämtad 2020-02-28)

Murakami, H. & Emond, V. 2017. *Mordet på kommandören*.

3:e upplagan. Stockholm: Norstedts.

Petersens, M. & Klingborg, C. 2018. *NyMaterialism*.

Stockholm: Art and Theory Publishing.

Trump, D. & Schwartz, T. 1987. *The Art of the Deal*.

USA: Penguin Random House UK.